

Arrest

**nr. 87 576 van 13 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 januari 2012 tot weigering tot in overweging-name van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 augustus 2010 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 19 augustus 2011 resulteerde in een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoeker tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 69 825 van 10 november 2011, waarbij verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in op 5 januari 2012.

1.3. Op 27 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten M. B. (...)

geboren te Kumanovo , op (in) 19.09.1981

en van nationaliteit te zijn : Servië

die een asielaanvraag heeft ingediend op 05.01.2012

Overwegende dat betrokkene op 30.08.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 19.08.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas dat hij geenszins aannemelijk heeft weten te maken; betrokkene bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) beroep aantekende tegen deze beslissing; de RVV op 16.11.2011 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 05.01.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangehaald; betrokkene een kopie van een medische attest aanbrengt; uit zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene dit document reeds tijdens zijn vorige asielprocedure heeft voorgelegd; betrokkene een oproepingsbrief van de rechtbank nr 2044/10 dd 28.09.2010 + vertaling voorlegt; uit zijn administratief blijkt dat betrokkene dergelijk document reeds tijdens zijn vorige asielprocedure heeft voorgelegd; het CGVS hierover stelde: Wat de tweede oproepingsbrief d.d. 28 september 2010 betreft, blijkt uit dit stuk dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert, opgeroepen werd door het Parket van Vranje om informatie te verschaffen naar aanleiding van een tegen hem ingediende klacht op basis van artikel 344, §1 en artikel 132, §1 van de Servische Criminal Code, ie. het vertonen van gewelddadig gedrag en het onwettig ontnemen van iemands Vrijheid. Verzoeker weet deze pertinente vaststellingen aangaande de twee neergelegde oproepingsbrieven niet met enig concreet argument te weerleggen, waardoor deze gehandhaafd blijven. Waar verzoeker verwijzend naar de tweede oproepingsbrief betoogt dat 'bij omwille van het feit dat hij niet meer wou getuigen werd vervolgd op strafrechtelijk vlak voor feiten die plaatsvonden tijdens de oorlog en die normaal vallen onder amnestiewet (Verzoekschrift d.d. 14 september 2011, p. 11), merkt de Raad op dat deze blote bewering niet door het stuk wordt ondersteund.'; betrokkene een bewijs aanbrengt om aan te tonen dat hij in dienst was bij het UCPMB; zijn lidmaatschap van het UCPMB niet werd betwist; betrokkene zijn paspoort voorlegt; betrokkene dit document reeds tijdens zijn vorige asielprocedure heeft voorgelegd; betrokkene twee oproepingsbrieven van de rechtbank, dd, 20.11.2011 (waarvan een met vertaling) voorlegt; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene verklaart dat hij nog steeds contact zou hebben met zijn familie en zo zou vernomen hebben dat hij nog steeds gezocht wordt; betrokkene deze bewering op geen enkele wijze kan staven; betrokkene verklaart dat hij zou vernomen hebben dat er een nieuwe rechtszaak tegen hem zou zijn opgestart; betrokkene deze blote bewering niet kan staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn enig middel op: "Schending van artikel 1-3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, beoordelingsfout, schending van de artikels 48/3, 48/4, 51/8, 55/2 en 55/4 c van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Aangezien de wet van 29/07/1991 bepaalt dat bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

Dat dan ook moet worden vastgesteld dat de beslissing verbroken moet worden daar zij op foutieve motieven berust (R.v.St., 27.11.1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St., 1981, 1722).

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet 15/12/1980 werd foutief toegepast. Voormeld artikel bepaalt: "De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Dat het asielverhaal van verzoeker geloofwaardig is en wordt ondersteund door bewijsstukken. Dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, wel degelijk in de zin van artikel 51/8 VW, nieuwe elementen naar voren heeft gebracht dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker heeft ernstige problemen in zijn land van herkomst omdat hij niet wilde getuigen niettegenstaande een akkoord met de politie. Omdat verzoeker een etnische Albanees is, ervaart hij problemen met de Servische autoriteiten. Hij kan geen bescherming krijgen in Servië.

Men gelooft verzoeker niet. Verzoeker kon niet uitleggen waarom hij juist gezocht werd voor een getuigenis. Verzoeker was nooit lid van UCK en op het moment van de feiten verbleef verzoeker in Macedonië. Bijgevolg beschikte verzoeker niet over gedetailleerde informatie. Ook het feit dat verzoeker de beklaagden kende, zou niets veranderen aan de zaak temeer daar verzoeker op dat punt een tegenstrijdige verklaring zou hebben afgelegd. De tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker, kunnen echter niet weerhouden worden als reden om de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te ondermijnen. De verklaringen van verzoeker waren zeer gedetailleerd en coherent omtrent de essentiële elementen van zijn asielverhaal. Dat verzoeker de gebeurtenissen niet exact kan situeren in de tijd (slechts enkele dagen verschil), doet weinig af aan de geloofwaardigheid. Verzoeker beschikte wel degelijk over belangrijke informatie en werd daarom opgeroepen om een verklaring af te leggen.

Verder is het proces tegen de negen Albanezen in eerste instantie afgehandeld. Men stelde zich ook de vraag dat het onbegrijpelijk is dat verzoeker in mei 2010 nog verscheidene keren de grens overstak naar Kosovo om vrienden te bezoeken indien hij zich werkelijk bedreigd voelde. In de laatste maanden voor zijn vertrek heeft verzoeker nog meermaals gereisd. Dergelijk gedrag zou niet in overeenstemming zijn met het gedrag van iemand die inderdaad een ernstige vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Het feit dat verzoeker verscheidene keren de grens had overgestoken, betekent echter niet dat er geen gegronde redenen zouden bestaan in hoofde van verzoeker van vrees voor vervolging. Indien verzoeker de valse getuigenis niet had afgelegd zou hij worden gearresteerd en naar de gevangenis gestuurd worden. Een andere reden voor verzoeker om het land te verlaten is dat hij trauma's heeft opgelopen tijdens de oorlog. Drie van de negen Albanezen die in december 2008 werden gearresteerd voor misdaden tijdens de oorlog in Kosovo, zijn vrienden, die ook lid waren van UCPMB. Ze heten A. M. (...) (tijdens de oorlog G. (...)), F. H. (...) en K. (...). Ze waren geen leden van UCK. Twee broers van F. (...) werden ook gearresteerd. Na deze arrestaties is verzoeker naar Kosovo gevlucht. Hij woonde in Gjilan bij een familie. Later keerde verzoeker terug naar Servië omdat zijn ouders hem nodig hadden. Verzoeker dacht dat de situatie gestabiliseerd was. Hij kwam illegaal Servië terug binnen. Vervolgens werd verzoeker door twee personen in burgerkleding benaderd. Ze spraken Servisch en vroegen zijn identiteitsdocumenten. Ze waren op zoek naar verzoeker. Ze vroegen naar zijn vriend S. N. (...) (hij is ondertussen erkend vluchteling in België). Dan vroegen ze verzoeker om te getuigen tegen de negen gearresteerde Albanezen in Belgrado. Verzoeker weigerde. Een week later bracht een politieagent een oproepingsbrief thuis en zei tegen de vader van verzoeker dat verzoeker

zich diezelfde dag moest aanmelden om twaalf uur. Daar werd verzoeker ontvangen door twee Servische gendarmen. Ze vroegen waarom verzoeker weigerde om te getuigen. Verzoeker werd vervolgens bedreigd en zij beloofden hem goed te betalen als hij zou getuigen. Verzoeker zou bescherming krijgen tegen de Albanezen. Verzoeker durfde niet weigeren en vroeg om zijn aangevraagde paspoort (aangevraagd in maart) af te geven en zijn reis naar Belgrado te betalen. De rechtszaak zou voorkomen op 22 november of december 2010. Nadat verzoeker werd gebeld om zijn paspoort af te halen, is hij een week later gevlucht.

Verzoeker bevond zich immers tussen twee vuren. Indien hij niet zou getuigen zouden de Servische autoriteiten hem zoeken omdat hij de overeenkomst had verbroken. Indien verzoeker wel zou getuigen bestond de kans door de Albanezen als verrader beschouwd te worden, daarenboven zouden de Servische autoriteiten verzoeker mogelijks ook arresteren als lid van UCPMB. Verzoeker wordt nog steeds gezocht.

Dat op grond van het bovenstaande moet worden besloten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen.

Dat met de bestreden beslissing een schending moet worden vastgesteld van de artikels 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De elementen die aan de basis liggen van zijn asielaanvraag zijn nieuwe elementen die verzoeker tijdens de behandelingen van zijn eerste asielaanvraag niet naar voren kon brengen;

Uit het voorgaande blijkt ook dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op een verkeerd en gebrekkig motief berust;

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd genomen op een kennelijk onredelijke manier.

Verzoeker heeft het vervolgingsrisico wel degelijk voldoende aannemelijk gemaakt. De problemen van vervolging zijn actueel. De politieke en feitelijke situatie in het land van herkomst is in casu verergerd.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering, beoordelingsfout, en schending van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat de verwerende partij gelden dat uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen
- dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker als zou zijn asiolverhaal geloofwaardig zijn en als zou hij ernstige problemen hebben in zijn land van herkomst, niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker, die niet eens ingaat op deze concrete voorwaarden van artikel 51/8 van de wet noch op de concrete motieven van de bestreden beslissing, kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoeker beperkt zich tot vage beschouwingen en een herhaling van zijn asielerelaas, doch toont niet aan welk motief van de bestreden beslissing onwettig of onredelijk zou zijn.

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische en feitelijke grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij besluit dan ook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht beslist heeft om verzoekers tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Tot slot laat verwerende partij gelden dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn enig middel niet is ingegaan op de nochtans in de hoofding door hem opgeworpen schending van de 48/3, 48/4, 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop deze door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels (in casu wordt enkel voorgehouden dat 'met de bestreden beslissing een schending moet worden vastgesteld van de artikels 48/3 en 48/4 van de wet', zonder dat verzoeker toelicht om welke reden hij een schending meent te kunnen weerhouden), is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet — naar behoren — worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite. De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is deels onontvankelijk en voor het overige ongegrond; het middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van

de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Waar verzoeker de schending inroept van de artikelen 55/2 en 55/4 c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet), merkt de Raad op dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepalingen schendt. Zij handelen bovendien over de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, terwijl de bestreden beslissing er toe strekt verzoekers asielaanvraag niet in overweging te nemen. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk. De exceptie van onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken op *“een verkeerd en gebrekkig motief berust”* en dat de beslissing *“werd genomen op een kennelijk onredelijke manier”*, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

2.6. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

2.7. De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris (de Dienst Vreemdelingenzaken) zelf niet kan nagaan of er

voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.8. Gelet op het gestelde in punt 2.7. kan in het middel niet dienstig de schending opgeworpen worden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien dit de bevoegdheid van de verwerende partij, haar toegekend door artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, overstijgt.

2.9. Verzoeker tilt er in zijn verzoekschrift aan dat *“men verzoeker niet ‘gelooft’*, waarna hij zijn asielrelaas uit de doeken doet en uitlegt waarom zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is. In zoverre het de bedoeling van verzoeker lijkt te zijn om aan de hand van zijn betoog zijn asielrelaas te laten heronderzoeken door de Raad, dient de Raad te benadrukken dat hij te dezen als annulatierechter optreedt op grond van artikel 39/2, §2, van de Vreemdelingenwet en dat hij enkel kan oordelen over de wettigheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij geoordeeld werd dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen naar voren bracht in de zin van artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad kan in onderhavige procedure niet zoals verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift besluiten *“dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoeker naar zijn land van herkomst, terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen”*.

2.10. Verder dient de Raad aan de hand van verzoekers betoog te besluiten dat verzoeker zich in feite richt tegen de in punt 1.1. bedoelde weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker kan in het kader van onderhavige betwisting echter geen kritiek uiten op een beslissing die niet de bestreden beslissing is. De gemachtigde van de staatssecretaris beoordeelt in de bestreden beslissing de door verzoeker overgemaakte documenten ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag. Tegen deze beoordeling brengt verzoeker niets in concreto in. Met de herhaling van zijn asielmotieven, zijn overtuiging dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat hij *“in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken beweert, wel degelijk in de zin van artikel 51/8 VW, nieuwe elementen naar voren heeft gebracht”* kan verzoeker de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het enig middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA